

Chantal-Sjaan Proost en Mia de Coninck: 'Parkinsonpret?' Uitgeverij Bola Editions, België 2012. ISBN 9789490243487. (Ziekte van Parkinson\ED\1) Zie ook: www.bola-editions.be

Soort boek/Ziekte/Stijl: Boek van 103 pagina's met 36 'brieven', correspondentie tussen Chantal-Sjaan Proost en Mia de Coninck over hun leven waarin Mr.P. (de ziekte van Parkinson) een rol speelt. Doel: 'Wij, Chantal en Mia, zijn vastbesloten om van onze levensgezel Mr. P een bekende Vlaming te maken. Mr. P heet voluit 'ziekte van Parkinson' en wordt onterecht meestal geassocieerd met een oudere man of vrouw, die bevend en voorovergebogen door het leven schuifelt. Als je op relatief jonge leeftijd te horen krijgt dat je aan deze ziekte lijdt, voel je je dan ook afgeschreven.' (Achterflap) Met dit boek willen de schrijfsters vooroordelen weghalen en ook lotgenoten extra steun bieden. Laten zien dat het leven de moeite waard blijft.

Over de schrijfsters: Chantal Sjaan Proost (1963) had al fibromyalgie toen bij haar op 46-jarige leeftijd de ziekte van Parkinson werd geconstateerd. Ze is getrouwd en moeder van vier kinderen. Ze geeft les op een school en woont in Oud-Turnhout. Haar man, kinderen en omgeving hebben haar enorm gesteund en ook de lotgenoten. Zij schreef eerder 'Proost, Mr. P!' (Boekscout) zie ook: www.jopark.eu email: chantal-sjaan@live.be .

Mia de Coninck (1955) heeft bijna 14 jaar de diagnose Parkinson en woont in Maldegem (na enkele jaren in Nijmegen gewoond te hebben). Zij was vroeger doktersassistente en heeft nog heel veel te doen. Zij schreef ook het 'Lotgenotenboek' (Free Musketeers). Email: meeyah@live.nl

Chantal leerde Mia De Coninck kennen via de website Jopark, een website over jonge Parkinsonpatiënten. Ze schreven elkaar en merkten dat het klikte tussen hen. Na drie maanden mailen, besloten ze samen een boek te schrijven.

Korte beschrijving: In 36 korte beschouwingen schrijven Chantal en Mia, vaak ook humoristisch, over hun dagelijks leven en over hoe zij omgaan met Mr.P.

Ze schrijven in "Parkinsonpret?" over de ziekte zelf, wat ze ervan merken en hoe ze de ziekte geïntegreerd hebben in hun leven, wat dat met zich meebrengt en wat zij daarvan vinden. Ze lichten met voorbeelden uit hun eigen leven toe hoe Mr.P de zaak soms ineens over kan nemen, hetgeen vreemd of onbegrijpelijk gedrag kan veroorzaken. Ze schrijven ook over hoe zij gesteund worden en wat zij nog allemaal ondernemen. Zij moeten voortdurend alert zijn en rekening houden met de ziekte van Parkinson, bijvoorbeeld door de medicatie op de komende activiteiten af te stemmen. En dan toch lukt het nog niet altijd om van Mr. P. te winnen.

Maar daar laten zij zich er niet door ontmoedigen: ze hebben nog teveel te doen. Ze tonen dat de ziekte van Parkinson soms ook wat oplevert, bijvoorbeeld gedurende de lessen godsdienst die Chantal aan haar leerlingen geeft. Tenslotte leveren ze ook een aantal tips voor zowel hulpverleners als patiënten, maar weer met een relativerende opmerking: ze zijn zeker aan te vullen en te veranderen, maar wellicht

ook te gebruiken. Chantal en Mia willen zo begrip kweken en laten zien dat ze echt nog wel wat kunnen en te vertellen hebben. En daar slagen ze goed in.

Wat viel op: Chantal en Mia willen onder andere meer uitleg geven aan mensen die niet vertrouwd zijn met de ziekte om vooroordelen weg te halen. Dit boekje is daar zeker in gelukt. 'Niet zo lang geleden werd een Parkinsonpatiënt een café uitgezet, omdat men dacht dat die persoon te veel gedronken had.' (Zie ook <http://www.bola-editions.be/parkinsonpret.03.htm>) Zij weten in dit boek de goede toon te treffen vertellen over pijnlijke misverstanden en dagelijks leven met Mr.P. Dat is zeer verhelderend en kan helpen de houding ten opzichte van Parkinsonpatiënten te veranderen.

Citaten:Pag.26-27: 'Is het jou ook al opgevallen dat je parkinsonmedicatie minder goed werkt als je pijn hebt? Precies alsof de dopamine zich dan in de eerste plaats met pijnbestrijding moet bezighouden. (...) Mijn ervaring is dat neurologen vaak te veel voorschrijven, te snel resultaat willen boeken. Luisteren naar je eigen lichaam en wat geduld hebben, verlagen de kans op bijwerkingen. Iedereen zou moeten uitzoeken hoe hij het beste met zijn pillen omgaat.'

Pag.38: 'Zijn er ook goede kanten aan het hebben van een chronische progressieve ziekte? Zeker! Het besef dat het leven in iedere dag de moeite waard is. (...) Nu accepteer ik het gewoon, maar ik ben nog niet zo ver als een lotgenote die de situatie durft uitbuiten: 'Opzettelijk stuntelen aan de kassa en je krijgt gegarandeerd hulp bij het inpakken, ...'

Pag.56: 'Er zijn een massa trucjes om het 'aan' knopje te vinden maar geen van al kunnen je succes garanderen. Luidop of in gedachten tellen, een liedje zingen, doen alsof je over een hindernis moet stappen, een schopbeweging maken, heel bewust spier voor spier proberen te ontspannen, een dutje doen, een pilletje nemen, het is allemaal het proberen waard. Na regen komt zonneschijn en na 'off' komt 'on'.'

Pag.74: ' ... En steevast komt ook ziek zijn aan bod. Waar ik vroeger enkel over dit laatste kon vertellen als iemand die boekenwijsheid doorgeeft, kan ik dit voortaan als 'ervaringsdeskundige'.

Recensies/extra: Zie ook: <http://www.bola-editions.be/parkinsonpret.03.htm>
<http://www.bola-editions.be/parkinsonpret.04.htm>
http://www.nieuwsblad.be/article/detail.aspx?articleid=BLDVA_20120417_004